

No 171**Квітень – 2006 – April**

Pik XV

Свиня свинею

Несе мужик у ночовках
Додому свячене:
Яйця, паску, і ковбаси,
Й порося печене.

І порося, як підсвинок,
Та ще й з хроном в роті.
Несе, бідний, та й спіткнувся
У самім болоті.

І хибнулись нові ночви,
Затряслось свячене,

І в болото покотилось
Порося печене.

Глянув мужик на болото,
Посвистав до лиха,
Відвернувся, набік плюнув
Та й промовив стиха:

"Та свиня таки свинею!
Правду кажуть люди:
Святи її, хрести її —
Все свинею буде!"

Степан Руданський

Сміховісті

✓ Держбанк випустив одну ювілейну монету номіналом "Одна мінімальна зарплата"

✓ В Чернівцях Наталі Вітренко подарували транспортний засіб — екологічно чистий, економний і якраз для неї — ступу з мітлою.

✓ Вчора на Майдані відбулася бійка між оранжовими і голубими. Перемогла міліція.

✓ Ось уже другий тиждень парафіяни села Загірне ходять до церкви у металевих касках, бо церковний дзвонар Федько Кульгавий пропив шнурка із дзвону і тепер кидає на дзвін камінням.

✓ У зв'язку з міжнародним тиском на Іран і мирне бажання цієї країни мати атомну бомбу, російський уряд запропонував свій мирний варіант врегулювання цієї проблеми:
а) Росія згідна на своїй території збагачувати уран, закладати його у боеголовки ракет і націлювати їх на важливі об'єкти країн НАТО.
б) Росія не запускати цих ракет на намічені об'єкти без попередоплати як з боку Ірану, так і з боку країн НАТО.

...

Всесміх (Laughter)

Український сатирично-гумористичний журнал;
Лауреат премії імені Петра Сагайдачного 1998 р.; переможець конкурсу українських гумористичних видань світу 2003 р.; переможець конкурсу Канадського клубу етнічних журналістів і письменників 2004 р. Внесений до Енциклопедії Сучасної України.
Заснований у серпні 1991 року. Виходить кожного місяця.

Редактор і видавець Раїса Галешко
Заступник редактора Оксана Соколик

Всесміх / Laughter

A bilingual Ukrainian Monthly Magazine of Humor and Satire
Recipient of the 2004 Canadian Ethnic Journalist' and Writer's Club Award
Published by Всесміх Community Publishing Co. Toronto, Canada

Editor and Publisher Raissa Galechko
Managing editor Oksana Sokolyk

Subscription:

\$38.00/year; \$20.00/6 months; Foreign \$70.00 Can., \$60.00 US.
Ціна одного номера \$2.90; One issue \$2.90

Mailing address: **Всесміх, 1063 Orchard Rd.
Mississauga, Ontario L5E 2N7 Canada**

Tel. & Fax: 905 891-0707

E-mail: bcemix@sympatico.ca www.Bcemix.com

We reserve the right to edit articles and letters.

Редакція зберігає за собою право редагувати авторські матеріали. При використанні матеріалів "Всесміху" посилання на джерело обов'язкове

Друкарня "Тризуб", Oakville, Ontario. Printed in Canada

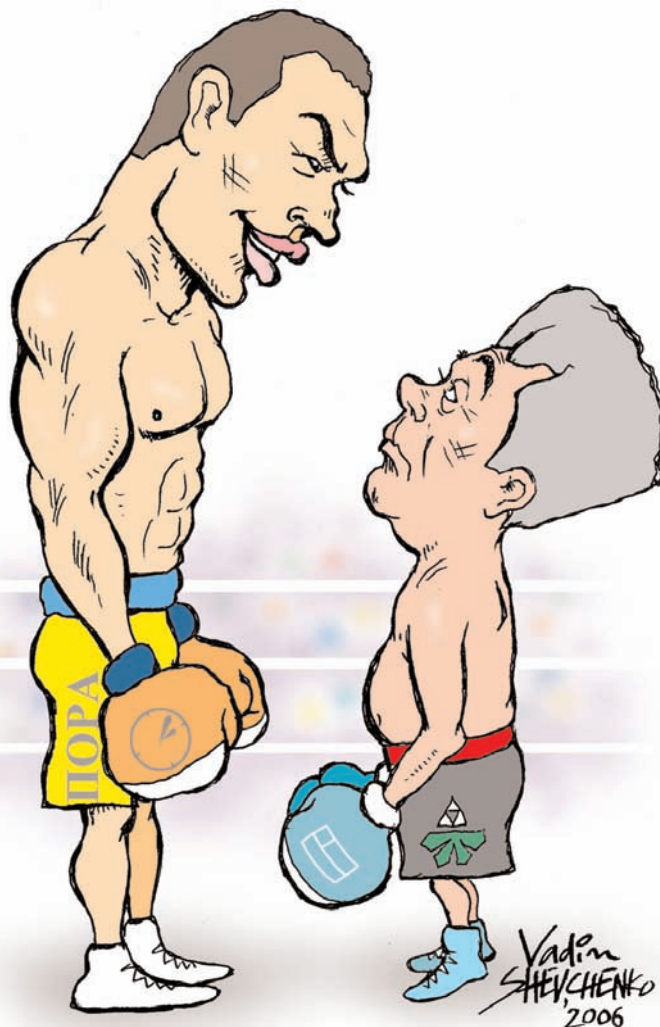
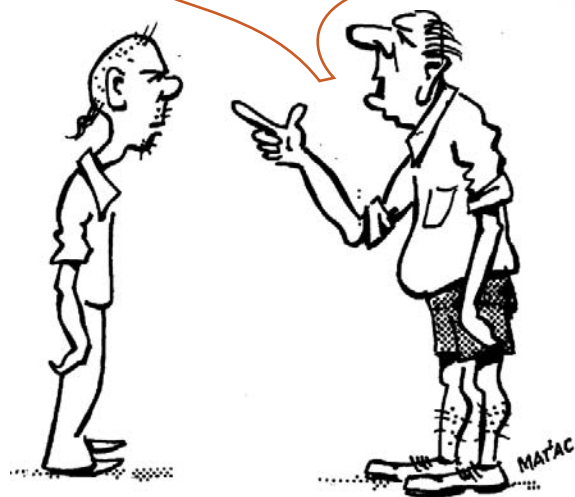
Вчора прихильник — завтра суперник

Коли це число прийде до читача, результати виборів до Верховної Ради і до мерії Києва вже будуть відомі. Наш київський художник Вадим Шевченко зробив цю карикатуру, коли ще боксер Кличко і мер Омельченко були суперниками на посаду голови міської Ради.

Політика — дивна річ, пише Вадим Шевченко. — Омельченко завжди був палким уболівальником Кличка, їдив по всіх країнах, де виступав Кличко (де він брав гроші на всі ці подорожі — це вже друга тема).

Віталій Кличко завершив свою спортивну кар'єру і пішов у політику. Може справді в нашу політику тебе йти з великими кулаками?

— Так, ти знаєш, хто я?!
Ти про старшого і молодшого
братів Кличко чув?! Так ось: я
— середній!

ЧОРНИЙ ГУМОР

Мисливець сідає в трамвай і кладе собі на коліна рушницю, дулом на сусіда.

— Обережно, а то раптом вистрілить, — каже сусід.

— Ну і що? Ще раз заряджу.

...

Чоловік сидить, похиливши голову в задумі.

— Про що ти думаєш? — питає жінка.

— Я думаю про той суд, 15 років тому, коли я вчинив злочин і твій батько, суддя, сказав: "Або ти проведеш 15 років за ґратами, або одружишся з моєю дочкою". Знаєш, я думаю, що сьогодні я вже був би на свободі.

Будь ласка, відвідайте веб-сторінку "Всесміху" www.Vsesmix.com.

На інтернеті зможете читати усі 170 випусків нашого веселого журналу, за 15 років!
Дуже Вас просимо, передайте кожному, хто користується комп'ютером, відвідати нашу веб-сторінку та переслати адресу www.Vsesmix.com на всі можливі електронні адреси у світі. Дякуємо!

**"Народе мій, допоки в бідах
Ти будеш жить, терпіти страх?
Ти помилився в Леонідах, -
НЕ ПОМИЛИСЬ У ВІКТОРАХ!"**

Дзеркало — це засіб комунікації з розумною людиною.

Однак...

Існує цікава народна прикмета: не можна дивитись у дзеркало, коли їси, бо щастя своє проїси. І пити перед дзеркалом не можна, — проп'єш. А в туалеті дзеркало краще навіть не вішати...

Тому...

Якщо зранку ви заглянули в дзеркало і нікого там не побачили — ви неповторні.

Прийшло з Інтернету, джерела встановити не вдалося. Просимо автора не ображатись.

ПОСВАРИЛИСЬ НАГОРІ ДВА ПАНИ СЕКРЕТАРІ

Козюльки від Юрія Луканова

**Як посварилися Петро
Олексійович
і Олександр Олексійович**

Посварились нагорі
два пани секретарі:
щиро чубляться і радо —
в них тепер прозорість влади.

u

**Коломийка робітника
Нікопольського
феросплавного заводу**

Феросплавів я наймся,
бо смакують дуже:
що Пінчук, що Коломойський —
мені все байдуже.

u

Віктор Ющенко

Здолавши держиморд без совісті
і роду,
він ворогом призначив продажну
журнаморду (журналістику).

u

**Юлія Тимошенко, чиє фото
вийшло в "Плейбої"**

Контролює всі процеси,
"Плейбою" окраса.
Була газова принцеса —
стала Леді м'яса.

u

Володимир Литвин

Так між крапель вишиває,
що Кравчук відпочиває.

u

Юрій Луценко

Треба належне віддати —
злочинний долає бедлам:
всіх він посадить за ґрати,
на волі залишиться сам.

u

Роман Зварич

Роман не є нікчемний пустомеля,
до справи він підходить по-
новому:
якщо були міністри без портфеля,
то чом не можуть бути без
диплома?

u

**Про самого себе і героїв
моїх епіграм**

Я пам'ятник усім воздвиг
нерукотворний —
огидний він, як я, а може й більш
потворний.

**Стираються грані
між розумовою і
фізичною працею,
між містом і селом,
між подарунком і
хабарем.**

анекдот

Сидить за столом
хлопчик з ручкою і пише:
"Привіт, мамо. Пишу тобі
листа повільно, тому що
знаю — швидко читати ти
не вмієш."

З кожним роком головні
болі у принцеси
посилювалися. Принцеса
росла, а корона — ні,

— Чи ти вмієш краватку
зав'язувати?
— Звичайно!
— Допоможи.
— Лягай.
— Чому лягай. Хіба стоячи
не можна?
— Стоячи не звик. Я в
морзі працюю.

Найчорніший гумор

Описали у газеті життя гумориста,
Як жахливо в нього склалась доля особиста.
Він, бувало, пише, пише, дуже смішно пише,
А все ж хоче написати щось іще смішніше.
І таке, було, придума, що аж сам регочетьсь,
А йому іще смішніше написати хочетьсь.
Не для вигоди старався і не дбав про моду.
А служив дотепним словом рідному народу.
І таку, читаєм далі, рідкісну людину
Затаскали серед ночі у брудну машину.
І в холодному підвалі пика довгоноса
Заходилась гумористу учинять допроса.
— Как, коґда, куда, откуда, да с какоґо ґода?
Што толкнуло-побуділо стать враґом народа?
Той дивився на катюґу, наче на дурного.
— Тобто як «враґом народа»? Уточни, якоґо?
Пика баньки витріщала злобні та жорстокі:
— Даже здесь ти позволяеш подлие намйокі?
Роз'ялзивши "намйокі" в злобнім протоколі,
Притопила клята пика десять літ неволі.
Задавила гумориста сатанинська сила —
І ніхто тепер не знає, де його могила.
Тільки справочка лишилась «От болезні умер».
Саме з цього і почався найчорніший гумор,

А де ж вони поділися, ті гримучі гади,
Що займали душоґубські служби і посади?

Бо коли перемінилась влада у державі,
«Преступлення состава» не знайшли в тій справі.
Встиг неґідник безневинно чоловіка вбити,
А состава преступления не знайшли бандити.
Щоб начальству догодити, виродок огидний
Вбив того, кому лизати й чоботи неґідний.
І хоч був то лютий злочин з боку душоґуба,
В нього жодна волосина не упала з чуба.
Отаке ми у газеті часом прочитали,
Похитали головою і не запитали:
— А де ж вони поділися, ті гримучі гади,
Що займали душоґубські служби і посади?
Погноїли людоді тисячі народу,
Вмили руки й заховали всі кінці у воду.
І в народі не знайшлося чесних правдолюбів,
Що складали б поіменні списки душоґубів.
За фашистами ганяли по усій планеті,
А свою тримали банду у глухій секреті.
Та точили теревені на загальну тему
Про страшну тоталітарну сталінську систему.
Ніби Сталін всіх понищив власними руками,
Заганяв у тім'я кулі і штовхав до ями.
Ні, була то не система, а банда скажена
Мноґорука, мноґолика, баґатоіменна.
Перечистили архіви вбивці і бандити
І немає винуватих, нікого судити.
Горе тому безправному, забитому люду,
Що дозволив катам своїм сховатись від суду!

КОРИСНІ ПОРАДИ: Вільна людина завжди говорить все, що думає. Але не всім.

**Стій за правду, що б це тобі не коштувало.
Це всеґаку легше, ніж сидіти за правду.**

Дорогий Читачу!

Шукаєте за подарунком? Ось Вам готовий подарунок для
Ваших рідних і близьких на будь-яку okazji.

Подаруйте їм сьогодні "Всесміх" і вони із вдячністю
згадуватимуть Вас цілий рік. Адже це 12 подарунків на
рік!

12 місяців сміху!

Заповніть листівку, що внизу, або подзвоніть до редактора
Раїси Галешко сьогодні, (905 891-0707), і я швидко, по
телефону, виконаю Ваше бажання. Дякую!

ЛИСТІВКА ПЕРЕДПЛАТИ

Name _____

Address _____

City _____

Province/State _____

Zip _____

Додаю р \$38 на рік; р на 6 місяців

Bcecmix, 1063 Orchard Rd. Mississauga, ON, L5E 2N7 Canada
Tel. 905 891-0707 bcecmix@sympatico.ca www.Bcecmix.com

НОВІ КОЛОМІЙКИ

А у нашій Україні
Такі Збройні Сили,
Якби сонце було нижче,
То би й сонце збили.

Не грайтеся, люди добрі,
Із нашим законом,
Бо якщо вас тут не
зловлять —
Зловлять за кордоном.

Продали ми все Росії,
Все у нас купили,
Тепер треба ще продати
Тих, що це зробили.

Шкода, що межують з нам
Сусіди-слов'яни,
Ліпше б з нами межували
Чукчі й індіани.

Моя жінка в Італії
З доньками й синами,
А я сплю із кочергою,
Говорю із псами.

Щоб хабарництво в країні
Нашій подолати,
Треба хабар взаконити
На рівні зарплати.

На старій планеті нашій—
Нові чудасії:
Рік Америки в Іраку,
А в нас — рік Росії.

Тоді наші футболісти
Будуть гімн співати,
Коли будуть за Вкраїну
Чорношкірі грати.

м. Коломия

Раїса Галешко: Чорнобиль у моєму житті

В 1986 році в Україні вибухнув ядерний реактор. Сталося щось таке, чого раніше не було. Чого не можна визначити ні на око, ні на слух, ні на смак. Що далі? Будемо чи не будемо? Якими і де? Мутанти з двома головами? Пів України вимре за десять років?

Я схилилася до тих, хто ставив більше питань, ніж стверджень. Преса трохи осмілила й деякі вчені застерігали не звалювати все на радіацію, що хвороби і висока смертність вже існують — і через надмірне вживання отрутохімікатів у сільському господарстві (Брежнєвська програма у 80-их роках), і через погане харчування, і пиятику, яка з покоління в покоління спотворює націю...

Що радіація додасть, не знати.

Аварія на реакторі сталася 26 квітня. У моєї дочки Зої 25 квітня день народження, 12 років. Гостей скликали на 26 квітня, вихідний. Зібралось багато друзів, виїхали в ліс, на природу. День був на славу. Теплий, сонячний. Діти ганяли м'яча, мами рвали молоденький щавель на зелений борщ.

Ми не знали, що в Чорнобилі, за 90 кілометрів від нас, горів реактор. По Хрещатику їхали колони пожежних і військових машин. Куди це? Невже війна? — нервово підсміювались люди.

Я працювала в партійній газеті і відразу дізналась, що партійці вивезли своїх дітей з Києва. Через пару днів і я вивезла Зою на Азовське море.

Далі на стор. 7

Раїса Галешко: Чорнобиль у моєму житті

У Зої ще з раннього дитинства по тілі стали з'являтися родинки. Лікарі нічого конкретного не могли сказати, одні називали їх невуси, інші – меланоми. Явище мало досліджене в медицині. Це було ще до Чорнобиля. Після вибуху реактора три родинки стали швидко рости. Ще й на диво виглядали як символ атомного реактора – три пелюстки в різні боки. Швидкий ріст їх можна було пояснювати двояко: або впливом радіації, або статевим розвитком, бо дівчинка вже входила в підлітковий вік.

Меланоми вирости до загрозливих розмірів. Зоя стала пацієнткою онкологів. На одній "пелюстці" трилистника з'явилася яскраво-червона бульбашка. Одні лікарі казали, що це ознака раку, треба оперувати. Інші радили не чіпати.

В Київському Інституті досліджень раку молодий хірург-онколог сказав коротко і сердито: "Хочеш, щоб твоя дитина жила – оперуй і виїжджай у чисту зону".

"Оперуй і виїжджай у чисту зону!".
"Виїжджай у чисту зону!", "Виїжджай у чисту зону!" В моїй голові ніби заклинило. "Виїжджай у чисту зону!"

В дитячому раковому корпусі Інституту досліджень раку Зої вирізали 18 меланом. Там я надивилась всього. Чотиримісячна дівчинка з видаленою маткою, діти без ноги, руки, скалічені тільця, спотворені личка. Очманілі від горя матері носять своїх діток на руках – туди-сюди, туди-сюди...

Там все дихало смертю.

"У Зої нема раку", – сказав лікар.

А в мене в голові дзвоном: "Виїжджай у чисту зону!" Я знала, де моя "чиста зона". Канада! Я вже раніше побувала в цій країні на запрошення рідного дядька. Який шок справила на мене Канада – це окрема тема. В Союз я повернулась іншою людиною. Я вже не могла жити й працювати, як раніше, але про втечу на Захід боялась навіть думати, так сильно промила мені мізки пропаганда про "отщепенцев" і "предателів Родіни".

Жахи, побачені в дитячому раковому корпусі, зняли всі заборони із моєї свідомості.

Я стала виробляти план втечі.

В Радянському Союзі за кордон сім'ями не випускали – вдома мусів хтось залишитись в заложниках. Я дізналась, що формально такого закону не було. Не випускали за неформальним розпорядженням.

В той час я працювала в журналі "Україна" і час від часу друкувалась в англomовному додатку Ukraine (дописи перекладали перекладачі). Дзвоню до заступника міністра внутрішніх справ і прошу його дати інтерв'ю для Ukraine про те, чому вважається, що радянські люди не можуть їздити за кордон сім'ями. Це була частина мого плану про втечу.

Я намагаюсь не хвилюватись, ідучи на інтерв'ю. Вдягаю своє найкраще ділове плаття, духи Шанель №5, в мене диктофон Sony. Я хочу бути впевненою в собі. Я представляю солідне видання. Я буду розмовляти з генералом міліції. Я мушу справити якнайкраще враження. Вирішується моя доля. Боже, дай мені сили!

Він був молодим чоловіком, дуже приємної зовнішності, з м'яким голосом. Після ділової частини, я розповіла про Канаду – без захоплень, але й без критики. Я сказала, що хочу показати дочці Канаду під час зимових канікул – чи нас випустять? Він ухильно відповів: "По закону заборонити вам не мають права". Він дивився на мене цікавим поглядом, він розумів мої наміри! Не знаю як, але я відчула, що він мене не зрадить. "Якщо відмовлять..., можна вам подзвонити?, – прямолінійно спитала я. Генерал кивнув головою.

Він провів мене не лише з кабінету, але й довгими коридорами з червоними килимами аж до виходу.

Я подала документи на візу до Канади для мене і Зої. Нам, звичайно, відмовили. Тремтячою рукою набираю телефон генерала: "Володимире Костянтиновичу, мені відмовили..."

Він сказав: "Розумію".

Я сказала: "Дякую".

І все.

Раїса Галешко: Чорнобиль у моєму житті

Через два дні мені подзвонили з відділу віз: "Раїса Владімірівна, приходіте, заберіте вашу візу".

Ніхто з моїх родичів, ані друзів не знав, що я залишаю Батьківщину. Лише Мама знала.

Ми виїжджали з Києва в Новорічну ніч з 1988 на 1989 рік. За столом зібрались друзі й родина. Всі були веселі і збуджені. Одні просили привезти колготки, інші помаду... Мама весь час плакала. Гості втішали: "Марія Григорівна, не плачте, через два тижні вони повернуться".

Тільки підняли шампанське за Новий рік, як під вікнами засигналило таксі, щоб відвезти нас на вокзал (поїздом ми мали їхати до Москви, а з Москви – до Канади). Мама закликала нас з Зоєю в іншу кімнату, закрила двері, постелила простий рушничок і поблагословила.

До Канади ми прибули 2 січня 1989 року. Без мови, із 7 доларами в кишені і невеликим чемоданчиком. Дядько нас на поріг не пустив – чогось злякався. Приютила чужа жінка з Лондона, Онтаріо, Оля Суліван.

Куди поділось моє київське героїство! Я боялась, як, певно, боїться кожен втікач. Я не знала мови, боялась говорити те, що хотіла сказати. Там була ще радянська система, отож для всіх я була вже "зрадницею". Журнал "Україна" не забарився із лайливими статтями.

Я чистила хати і в сніговії ходила кілометри пішки. Зою оглянули канадські лікарі і встановили лише "жорстоку анемію". Слава Богу, з такою хворобою справимось, відгодуємо! В Канаді не пропадем.

Мама передала мені здоровий ген виживання.

У 80-их роках з України емігрантів було одиниці. Ми з Зоєю відразу стали в центрі опіки української громади – хтось дасть рушника, хтось светра, хтось трохи доларів.

Мені радили виступати перед громадою, розповідати про Чорнобиль, про Зоїну хворобу. Казали: "Люди скинуться, ви станете на ноги". А я не могла. Не знаю, як це пояснити... Я не була впевнена, що моя дочка – жертва Чорнобиля. І хто може з

упевненістю сказати, від чого приходять хвороби? Так легко все звалити на Чорнобиль. В раковому корпусі в лікарні в Києві я бачила вмираючих дітей, які народились ще до Чорнобиля, і дітей, які народились після. До яких я мала віднести свою Зою? Спекулювати цим – це напівгрішити. Не могла я показувати дитину, як ведмедя в цирку: "Подайте на погорільців", чи пак "на жертв Чорнобиля". Занадто багато розвелось "погорільців" після аварії на атомному реакторі. Так, люди гинули, хворіли, не було куди переселяти сім'ї. Але вже з'являлися хитромудрі "жертви Чорнобиля", які й близько не були коло реактора. Бо із статусом "жертви" можна було одержати довідку, а з нею і пільги від держави – без черги, наприклад, купляти масло, м'ясо, курячу печіночку, а там і безплатну путівку в санаторій дістати. Я сама знала одного, який одержав довідку "жертви". А в Чорнобилі він не був, реактора не гасив, і ніяк не виглядав на хворого. Сьогодні той чоловік одержує чорнобильську пенсію, десь 2 тисячі гривень.

А ті, справді хворі, може із довідками, але без благ, самі рятуються, як можуть.

Мільйони доларів були зібрані на Заході для допомоги дітям – жертвам Чорнобиля. Де вони? Скільки їх пішло справжнім жертвам, а скільки "погорільцям"? Вибухнув був скандал десь в 1994-95 роках про крадіжки в Чорнобильському фонді, який очолював Володимир Яворівський, але його погасили швидше, ніж реактора.

Я ні в якому разі не заперечую згубної дії чорнобильської катастрофи на здоров'я моєї нації. Жертви є, і напевно ще будуть, і людям треба допомагати. Я просто розповіла свою історію – вперше за двадцять років – про те, що і мене Чорнобиль торкнувся, але наскільки – я не знаю. А драматизувати не хочу.

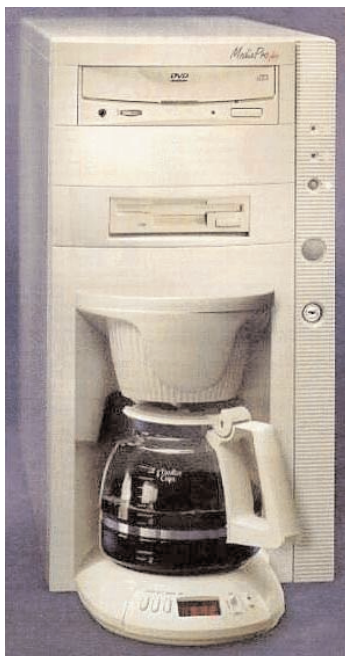
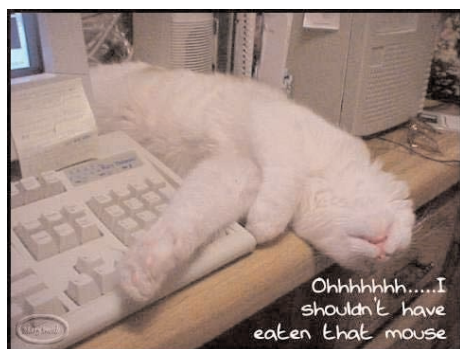
...В Канаді ми з Зоєю швидко прижились, міцно стали на ноги. Пішло потомство, я маю двох онуків. Я можу назвати їх "чорнобильським потомством". Тільки – слава Богу – не "чорнобильськими жертвами".

Раїса Галешко.

Подаруйте кому-небудь "Всесміх". 12 подарунків на рік! 12 місяців сміху!

ГРА В КОМП'ЮТЕРА І МИШКУ

Як рибалка рибалці...

Сидить чоловік у парку, ловить рибу. Підходить до нього міліціонер і говорить:

- З вас штраф 20 гривень за риболовлю в неналежному місці.

- А хто сказав, що я рибу ловлю? Я хробака купаю!

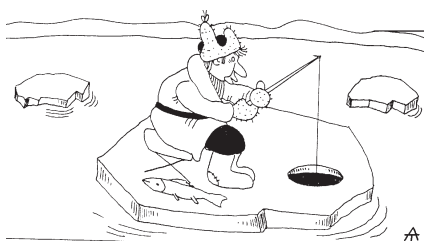
- Тоді штраф 50 гривень, за те, що хробак без купальника.

...

Два рибалки:

- Дивися, у тебе ж черв'яка давно нема, весь гачок голий!

- То добре, може яка сита дзьобне!

Ганна Черінь

Сни

Мандри приходять вві сні -
Деякі з них навісні.

Є навіть наука снології
(Галузь від геронтології).

Сниться одному синиця,
Другому – паляниця,
Третьому – красна дівиця,
Четвертому – тільки спідниця.

Іншим нічого не сниться,
Тому, що так солодко спиться...

Дехто чверть, або й половину
Життя укладає в перину.
Для такого снів бачення
Має велике значення.

Дехто йде в мандри стрімкі,
В Індонезію чи Родезію,
А мені сняться сні не такі:
Я бачу їх у поезії.

Так, вві сні облітати можна
Цілу земну кулю.
Та дійсність зі сном не тотожна:
Прокинешся – маєш дулю.

Декому пекло чи рай
Сниться, якась небилиця.
Я п'ю чорну каву і чай,
Від них вже й нічого не сниться.

Добре, як добре спиться.
Якби ще чарівні сні!
Шкода: нічого не сниться
Від осени до весни...

Не всім цей призначено дар,
З нас більшість куняє, як крілик,
І спить без примар і видінь,
Ну що ж: з нас не кожний –
снилик...

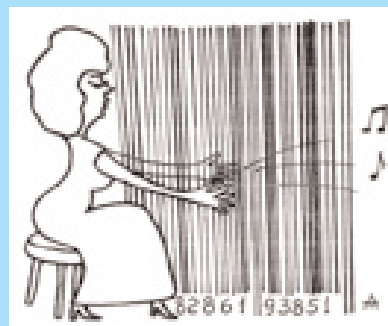
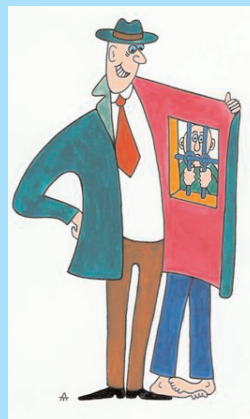

Оксана Соколик

КЕНТАВРОФОБИЯ

Якесь у нас усе наполовину:
 Напівкраїна чи напівокраїна,
 Напівдержавна чи напівруїна,
 Ми - напівгорді і напіврозкаяні.
 Напівмужі вершать напівполітику,
 Напівзакони теж напіввиконують,
 Напівнарод державні аналітики
 У напівправді вміло переконують.
 І, мабуть, вже так склалося в історії
 Напівпереприпозанедописаній,
 Що ми йдемо по спільній траєкторії,
 Один до одного напівпритиснені.

Торгова палата Олексія Талімонова

Запрошуємо Вас відвідати веб-сторінку "Всесміху" www.Vsесmіx.com.

Зможете читати усі 170 випусків нашого веселого журналу, за 15 років!

Дуже Вас просимо, передайте кожному, хто користується комп'ютером, відвідати нашу веб-сторінку та переслати адресу www.Vsесmіx.com на всі можливі електронні адреси у світі. Дякуємо!

ПРОВІДНИЦЯ

СУРЖИКОМ

6.

Що це за арава суне, хтось решив переїхати, поміняти місце жительства? Столи, стулья, доски... Ви що мимо, чи до мене з цим хламом? Це не контейнер, а пасажирський вагон. Що ви в мене по карманам лазите? Поняла. Щас піду до себе в кабінет посчитаю, кх-кх, міста.

Так, громадяне, всьо нормально, пропустить в перву очередь свадьбу. Люди рішили по-современному отгулять это дело, на лоні природи. Щоб флора і фауна підспівувала. Правильно, чого занюхувати коньяк газами, коли можна незабудками чи грибами. Сват, дивіться тільки, щоб їх ніхто не їв, а то назад будете їхати траурною процесією.

Получиться погана прикмета для женіха і нівести. А де ж нівеста? Ой, красавиця! Дійсно природа чудеса творить. Ой, ви ще й корзинку даєте? Спасибі, проходите. А жених орьол (тільки не той, що літає. Хоть і в очках та рябий, мені його жалко, влип очкарик з Бабою Ягою. Конечно, ліс її рідна стіхія, вона тебе, очкарик, буде смажить на сковороді всю жизнь).

Учіться, громадяне, як надо делать. Що у вас таких денег немає? Так дешевле: зал не треба. Ви не це маєте в виду. Які гроші, які кармани: нате, кроме платочка, яким після вас слёзи витираю, нічого

нема. Найшли дурну! Ладно залітайте по ходу проверю, сьогодні пока день открытых дверей!

Коля, куди ти на міні-юбку вилупився, дивись: зелений, трогай! Громадяне, я сьогодні нежня і ласковая. Приготували документи і гроші. Дамочка, а при житні ви лучше виглядите, чем на удостоверенії. Не дай бог, присниться, прости мене господі! Мальчик, скоко тобі років? Шо ти хочеш сказати, що у тебе виглядають із кармана бутылки з-під молока. А в кармане печенье, яке називається "Мальборо"? – ладно, слідуєчий раз говори правду. А бутылки у вікно не вибрасуй.

Кучерявий, що у вас? Тю, сразу обідився, я щоб вам настроєніє подняти. Не хами! Свою маму туда поцілуй! (А він мені настроєніє іспортив. Лиса башка просе горшка по голові.) Я вам не стекольщик – вікна заделивать, літо надворі. Скажіть спасибо, що криша є. Ще б хто казав! Опусті свої уші – і пятки не простудиш, бауер найшовся! Може, вам половить ще й тараканів, мишей і крис? Самі понаносили в своїх гейшах, самі і ловить. Шо ви всі проти однієї жіночки рьов підняли. А хто ж після вас убирає? Я – бутылки, живность моя – крискі-Ларіскі остальное. Ідьте собі з богом.

7

Громадяне, що за рьов стоїть як на фермі, це не скотовоз, а пасажирський вагон. І везуть вас не на бойню, а на дачі. Приготували гроші, інваліди – удостоверенія. О, починається, що я сама інвалід детства! Ну ви хам, дядя. Не дали даже речь закончить, я імела в виду льготників. І нечего на мене руку ложить. Бо зложиш свої дві, не? не в міліції, а в себе на животі. Свет у тебе дома виключають? Сам

Далі на стор. 14

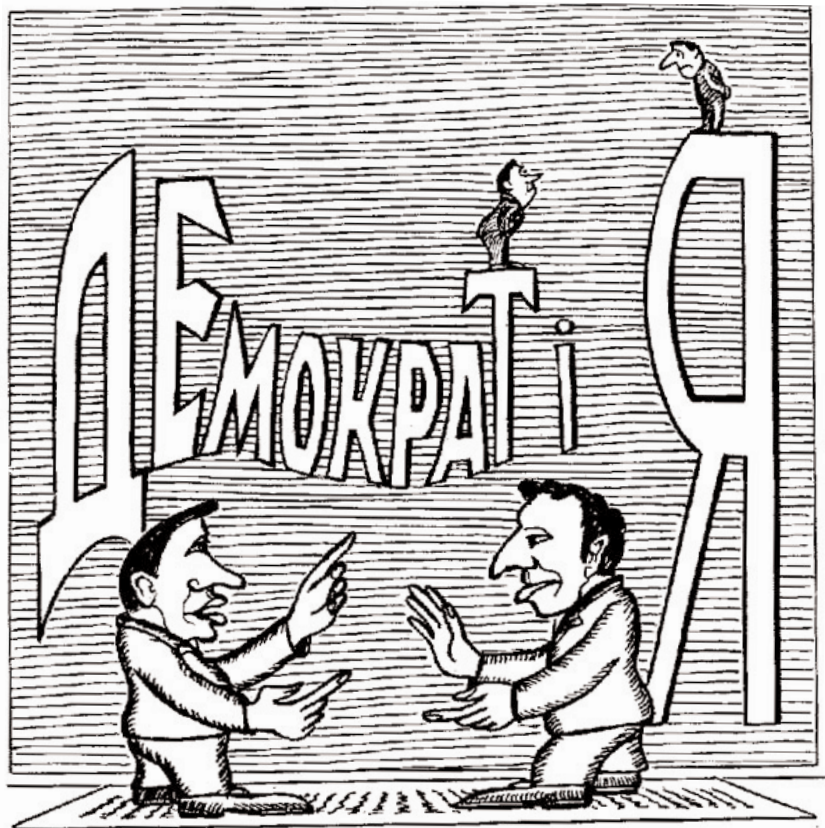
Слухайте українську
ЩОДЕННУ радіопрограму
ПІСНЯ УКРАЇНИ
CJMR на хвилях 1320 AM
від ~~понеділка~~ до п'ятниці
7:30 до 8:30 ввечері
субота і неділя: 5:00 до 5:30 пополуночі
Керівник Прокіп Наумчук
Ведуча Зоряна Оніщук
Редактор Наталія Солтис
Тел.: 416 536-4262
Daily Radio
SONG OF UKRAINE P.O. Box 2, Station

**РОЗМОВА ПАНА БАЛАґАНА
З ПАНОМ БАЛАґАННИКОМ**

– ...і у Верховній Раді, і у підготовці до виборів – балаган, балаганщина, балаганники.
– Цілком згідний. Політики будують не державу, а балаган. Між політиками проходять не творчі дебати, а балаганщина. У виборчі перегони вступили більше півсотні партій і блоків, більшість з них просто політичні балаганники.
ВСЕ ЩОСЬ НЕ ТАК...

ОУН-УПА. Головне завдання України в світлі сучасності.

(ОУН-очищення української нації.
УПА-українці патріоти-активісти)

Перше завдання: Очищення нації.
(Операція „Х” – очищення від влади: харцизяк, холоуїв, халтурників, хараманів, хабарників, хамів, хапуг, хазяйчиків, хижаків, хитрунів)
Після виконання першого завдання приступаємо до виконання другого завдання: **Відродження нації.** (Операція „УМ” – відродження і широкомасштабне впровадження української мови.)

ВИБОРИ МЕНЕ

Він був порядною людиною, та, на жаль, його обрали в народні депутати.

У народні депутати йдуть для того, щоб поліпшити життя свого електорату: сестер, братів, батьків, кумів, сватів, онуків...

Депутат Н. видав книжку власних казок для народу.

Іван Ярич. Івано-Франківськ

ПОЛІТИКА В УСІХ НА ЯЗИЦІ

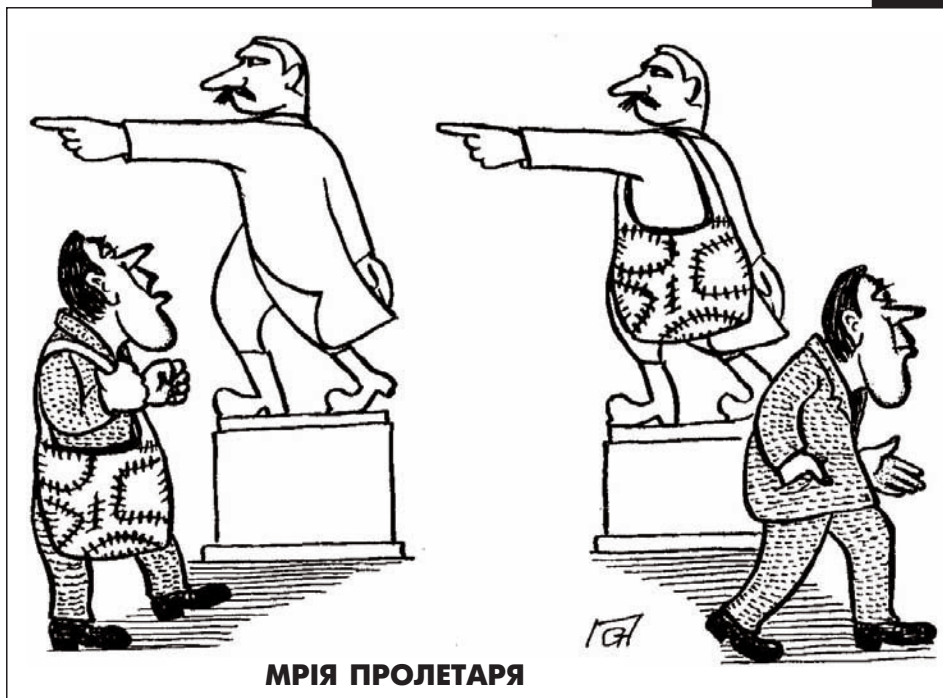

— НЕМА СВОБОДИ СЛОВА!

— БАГАТО СВОБОДИ СЛОВА!

УВАГА! Вже є веб-сторінка "Всесміху" на Інтернеті. Будь ласка, відвідайте і порадьте іншим: www.Vsesmikh.com

ПРИГАДКА

На наступній сторінці на адресній наліпці вгорі — місяць і дата, коли "Всесміх" прийде до Вас востаннє. Не забудьте вислати чека на продовження передплати. Спасибі!

ПРОВІДНИЦЯ

Закінчення зі стор. 11

виключаєш? Та куди там, гангстер настенний. Чому? А по качану! Без підтримки ходять не можеш, залапав мені увесь вагон. Угар от тебе пре, як от машини з глушителя. Синку, брось сигарету, а то сейчас вмісті з цим гангстером в воздух злетимо. А за свет у тебе спитала: раз свет виключають, значить свічка є, щоб тобі в руки всунути. Не догнав? Керосинка кажеш є, так надо було над ней просохнуть сразу, а потім їхать на дачі. Не боїшься простуди і сухий? Проходь, ти мні уже надоїв, поки я тебе в самом деле не замочила. Я ніколи нікому нічого, я ніколи нікому ніщо, а як деколи декому дещо, та хіба я не можу чи що?

Граждане, повільніше пріть, як черепашка, вот так. А то вже запхали мене під вагон. Все одно раньше не доїдете, бо він не зможе мене переїхати. Шо ребята, понравився мій юмор – , я ще не таке можу зафіндікулябрити. Аж настроєніє піднялось. Тьотя, у вас причоска сьогодні прям як у царевни! Всі дядькі на дачах быть ваші. Тоже білет не треба? Дякую. (Хоть вона й похожа на царевну, тіки жабу, а пріятно коли не беруть білети!).

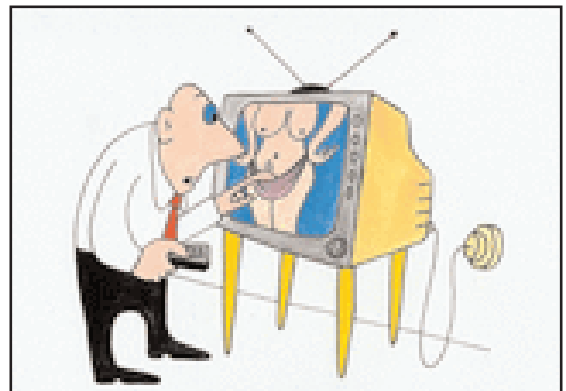
Тьотя, а ви куда таку корзиняку прямо на ногу ставите? Я не вас назвала жабою. Я про себе вспоминаю як риба називється, що їдять, кажеться, французи, а ікру з неї нам присилють. З'їв її – і попригав прямим ходом на цвинтарь.

О, прапорщик прьот со своїми солдатами по гриби для командира, а каже ученіє. Що ворогів варьоними мухоморами будеш кормить? (А юморной, скіки анекдотів про себе знає. Общительний такий: у мене в кабінеті сиділи, з його фляжки дезинфікували горло. Так він мене чуть не вговорив іти до їх в армію парламентьором. А кажу: так вороги подумают що це пре танк з двома орудіями, а не парламентьор, ще розстріляють. Ні, провідник – це моє призваніє. Тіки призваніє день на день не виходить.) Привет, полковое знамя! Чого я так? Ну ти ж прапор, да? Значить гордість і кормилець часті. Що, спасибі за комплімент? Пожалуйста, главное: щоб ти не забудь дезинфікаційну флягу. Не забудь? – во молодець! Аж честь тобі хочеться віддати! Ой, прапор, я б з удовольствием, ну ти знаєш скіки, разів мене обманювали! Ще со школьної скам'ї, шо я з вами не токо в постелі, а й в тихому городі лежать не хочу. Не догнав? Ну що під рельсами находится?

Дубові бруски! Сам ти дуб, прапор! Недаром про тебе куча анекдотів. Рідна земля. Догнав, о! С тебе за ученіє магарич. Як там командир, на всіх радистках переженився? Ні, я не хочу до вас радисткою – я зі своїм бюстом не залізу в вашу конуру чи машину, а кулак у мене, що ще разламаю вашу станцію. Що, подав у відставку? Після Чорнобиля стрелять не може? Що, руки трясуться? А хто ж за його стріляє? А, поняла, прапор. Тіки я не з вашої часті. Бачиш, які в мене бутси? Так смотри, сделаю диверсію тобі, тоже стрілять не зможеш. Шучу я, друг, ето так, на всякий случай. Проходь, до зустрічі в мене в кабінеті.

Дамочка з бантиком, проходьте, здравствуйте, проходьте, пожалуйста! (Я у неї перевірила удостоверение. Більше не хочу. Я ж не знав, що в неї ще в голові бант зав'язаний морським узлом. Що вона упала з самосвала, тормозила головой. Так на пероні і остались одні полопані фанарі і я. Вона як підняла вой. Сильніше, чим у війну сірена перед бомбьожкой. Всі пасажири розбіглись по домам – в ноль-ноль захотіли. Поїзда одновремно дьорнули, тіки не по своїм маршрутам. Мій Микола попер аж на Владівосток. А Владівостоцький – на дачі. Мені прийшлося стригтисся налісо – не змогла положить волос, і місяць одне тіки слово казала: мамо. От ето соловей-терминатор! Начальство, щоб її здихатися, дало ручну дрезину. Вона догнала Миколу возле Рязані і притянула дрезиною назад. І все за один час. Тепер Микола як почує слово "соловей", голова, як локатор полчаса крутиться. Він колись виступав против мене, а я сказала: посватаю за солов'я! "Не, - як заоре, хай лучче мене поїзд переїде десять раз!" та що спробуй її шчас тронь, будеш пердолітовою смазкой на колесах! Сьогодні як бутто моє призваніє мене не подвело, ще й прапор у мене в кабінеті розливає пілкіло. Коля, зелений! Та ти ще пока не зелений, світофор зелений, трогай!

Володимир Глушаков.

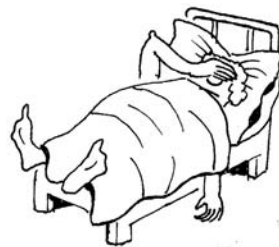
Усмішки Всеволода Магаса

- Ти підеш завтра на похорони Мар'яни?
- З якої це рації?
Вона же ж на мої не прийде!

Батьків не вибирають, ними стають.

Весь день не спиш,
цілу ніч не їсиш -
звичайно що
втомлюєшся...

- Чому ви перевищуєте швидкість?
- Поспішаю доїхати додому до того, як почне діяти алкоголь.

НА ЧОТИРИ КРАПІВІ ВОДИ 200 ГР. ВОДКИ

— Ви знаєте, що таке алкоголізм?
— Звичайно, лікарю. Це коли не залишають на завтра те, що можна випити сьогодні.

На порчу мисис раз сиділа,
Із степів навкруги гляділа,
А по ярді її Джан
Вештається, як баран.
Гей, Джан, чи ти чуєш,
Що ти там собі вачуєш?
Ходиш, як той бос.
Що ти взяв за моду?
Подай жінці соду!
У фризери кени,
Шість пеків неси до мене.
Наша кара робить буй,
Возьми тулси і сфіксуй.
Пусту на бек-ярд з пайпи воду.
Візьми собі одну соду,
Та драйвуй до штору,
Купи щось на вечеру.
Купи гат-дог і петрушку,
Я зварю тя добру юшку.
Ще мув гарбідж на драйвей -
І дацол на тудей.

Якби бабуся мала вуса,
була б бабуся вуйком

Етикетки-медальйонки для всіх видів самогонки.

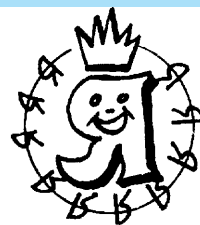
Жінки — дивні створіння. Вони замазують синці під очима і намазують їх над очима.

В житті всяке буває —
і дуже часто.

Гукнула голосом,
здатним підняти до бою цілий батальйон

З кожним роком головні болі у принцеси посилювалися. Принцеса росла, а корона — ні.

Шановна Пані Редакторко,
Висловлюю спеціальне признання для Вашого мистця Івана Яціва, і дуже шкодую, що він закінчив друкувати свої мемуари. Його карикатури відзначаються його власним стилем. Він теж став некимбудь мистцем слова, що виявилось в його споминах про життя «третьохвильника» в Канаді. Вони повні теплого гумору й приємно читаються, хоч, на жаль, закінчилися.

А «третьохвильником» його зробили «четвертохвильники». А хто вони? Це добра тема для дослідів «всесміховців».

Я маю до нього запитання: коли він працював у фірмі продукції найкращих алкогольних напоїв, чи він пив, якщо взагалі пив, тільки її вироби, чи часом злякомився на конкурентський гріх? Ха-ха! (Це лише жарт).

А. Заєць, Micicaga, Онтаріо.

Ще хочу згадати, що часом якийсь читач Вас критикує, і Ви даєте остру, сказати б, відповідь і тим приспороєте собі недруга. А якби я був Ви, то успокоїв би його способом йому приємним, на зразок: Вибачте, шановний, що "Всесміх" не є пункт-в-пункт по Вашій вподобі, бо мені також багато чого на світі не подобається і на те не нарікаю. Але замість непотрібно підносити собі смертельний тиск крові, Ви випийте собі червоного вина, та читайте Біблію. Воно понесе Вас в хмара між ангелів і всі ваші "болізни-печалі" підуть з вітрами. Бо навіть Ісус любив той стоф потягати. Бувайте здорова.

М. Костка-Понятовський. Каліфорнія.

Дорогі читачі!

Передплатіть, будьте ласкаві, "Всесміх" для Будинку інвалідів у м. Чортків. Цим знедоленим людям, забутим і хворим, більше ніж кому потрібна підтримка веселим словом. Передплату, \$70 кан. або \$60 амер. висилати на адресу "Всесміху" (на 2-гій стор). А якщо хто хоче особисто зв'язатися з Товариством "Надія", ось адреса: Україна 48500, Тернопільська обл., м. Чортків, вул. Подільська 31, Товариство "Надія". Куратор Юлія Курська.

Вітаю Вас за сміливість і відвагу, які дуже виявилися в минулому, березневому номері. Ви блискуче написали про Марту Онуфрів!... А Вашій новій працівниці Оксані Соколик ставлю найвищу оцінку за статтю "Безграмотність у граніті". Всі газети надрукували стандартно-похвальну інформацію про відкриття того пам'ятника Голодомору у Віндзорі. І ніхто не прочитав того безграмотного тексту. Тим недоглядом наші газети стократно повторили кричущі помилки.

Ми гарно розмахуємо кулаками десь у барі чи за кавою. А як хтось заслужив, щоб дати йому/їй дулю, то ховаємо ту дулю в кишеню.

Хвала Вам! А я собі користаю з того, що гумористичному виданню дозволяється те, що офіційно-традиційна преса не може (або не наважується) собі дозволити.

Вибачте, не можу назвати свого імені, бо ТА особа дуже мстива, а я не хочу влізати в той бруд.

Читачка Н.Н.

(e-mail: vatkoran@hotmail.com)

Diar Raissa Galechko!

I am sending you a copy of page 19 about "Noah's Ark 2005".

It is in English and Ukrainian. I wish the whole magazine was like that so that my family and friends could read it.

Пані Галешко, гратуюю Вам і усім Вашим працівникам за те, що Ваш прекрасний "Всесміх" занесено до Енциклопедії Теперішньої України. Це великий здобуток, що "Всесміх" визнали в Національній Академії Наук України. Це велика честь.

З пошаною,

Ваш читач Юрко Павлик,
Канзас Сіті, Міссурі.

Із записок провінційного Ціцерона

ґ Навіть застосовуючи найновіші досягнення педагогіки, із чортеняти можна виховати всього лише ... чорта.

ґ Якщо батьки не шанують своєї мови, то вже їхні діти і особливо внуки змушені будуть вивчати чужу.

ґ Сіль на рані можна стерпіти за однієї умови: якщо сіль ваша, а рана чужа.

Чемерис Валентин

анекдот

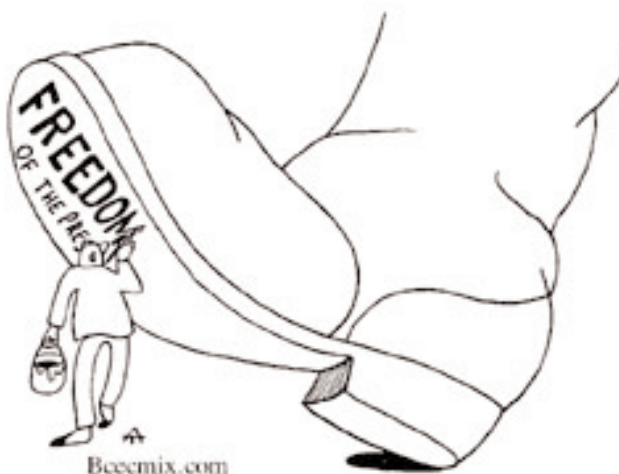
Королева Англії почула, що прем'єр-міністр у приватній розмові якось сказав, що будь-яку жінку можна купити і продати. Заінтригована, королева запросила прем'єра до себе:

- Це правда, ніби ви стверджуєте, що у нас кожну жінку можна купити і продати?
- Так, ваша високість, – поклонився прем'єр-міністр.
- Навіть мене, англійську королеву?
- Так, моя королево.
- Цікаво, за скільки б ви мене продали?
- За сто тисяч фунтів стерлінгів.
- Як?! Мене, королеву Англії – за сто тисяч фунтів?!
- От бачите, моя королево, ви вже торгуєтесь...

Еллі скаржиться матері:

— Минуло лише шість днів від дня нашого весілля, а сьогодні Гельмут пішов спати у вітальню!

— Не хвилюйся, донечко, — заспокоює її мати, — навіть Господь на сьомий день відпочивав від роботи.

Дорогий Читачу!

Шукаєте за подарунком? Ось Вам готовий подарунок для Ваших рідних і близьких на будь-яку нагоду.

Подаруйте їм сьогодні "Всесміх" і вони із вдячністю згадуватимуть Вас цілий рік. Адже це 12 подарунків на рік! 12 місяців сміху!

Заповніть листівку, що внизу, або подзвоніть до редактора Раїси Галешко сьогодні, **(905 891-0707)**, і я швидко, по телефону, виконаю Ваше бажання. Дякую!

ЛИСТІВКА ПЕРЕДПЛАТИ

Name

Address

City

Province/State

Zip

Додаю р \$38 на рік; р на 6 місяців

Bcecmix, 1063 Orchard Rd. Mississauga, ON, L5E 2N7 Canada
Tel. 905 891-0707 bcecmix@sympatico.ca www.Bcecmix.com

Головний торонтський спортовець:

- Хто ви? Звідки?
- Ми з Турину, представляли Україну на Олімпіаді.
- Де ж ваші медалі?
- У тих спортсменів, що грають за Росію. Бо наш уряд і олігархи не дбають про спорт.

Геннадій Гвint

ЗАПОВІТ ПОПІТ-ІМІГРАНТА

Як умру, то поховайте
Мене в мавзолею,
Щоб всі знали, що страждав я
За рідну ідею.
Щоб Капітоль і Білий Дім
З Потомак рікою
Було видно й були близько
В мене під рукою.
Поховайте, та вставляйте
За правопорядок,
Аби вас не відцурався
Дипівський нащадок
І мене тут в діяспорі,
У вільній отарі,
Не забудьте пом'янути
За чаркою в барі.

З'ЇЗД ПАТРІОТІВ

На з'їзді делегація,
Надута як інфляція
Схвалила резолюції
про всякі контрибуції,
Фондів мобілізації
На розбудову нації,
Для виконання місії
Створено три комісії,
А для них на пораду
Координаційну Раду,
З кожного континенту
По віце-президенту,
Щоб знала вся псубратія,
Що в нас є демократія,
Щоб не жаліла цента
Для пана президента,
Щоб президент з натури
Не завів диктатури,
Щоб брались до роботи
Всі наші патріоти. . . .

Анекдот

- Чи ти вмієш краватку зав'язувати?
- Звичайно!
- Допоможи.
- Лягай.
- Чому лягай.

Хіба стоячи не можна?
— Стоячи не звик. Я в морзі працюю.

✦
Туристи після митного огляду:

- Знайшли у вас що-небудь?
- Так, окуляри... Я їх два дні знайти не міг!

✦
Зірвалися в провалля два альпіністи — оптиміст і песиміст.

Песиміст:

— А-а-а-а!!! Падаю!!!

Оптиміст:

— Ух ти, лечу!!!

✦
Гроші — це зло. Ось учора митницю проходили. Зла не вистачило.

✦ — Чия це гривня?
— Моя.

— Треба ж. А як на мою подібна!

✦
— Ох, молодий чоловіче, як же ви мені нагадуєте мого третього чоловіка!

— А скільки їх у вас було?
— Два.

Із книжки М. Точила-Колянківського "Амбасадори", виданої в Торонто в 1968 році.

АЛЕРГІЯ

Ну й дожились ми з вами часів, що й казати! Ще кількадесять років тому слово "алергія" тільки в медичних словниках згадувалось. А тепер, кого не зустрінеш, на алергію терпить. Коли не він сам, то вже обов'язково дружина чи подруг.

Поґрасувала собі алергія по всіх наших частинах тіла, погуляла по всіх органічних і неорганічних продуктах, а тепер ось на духовість нашу еміграційну перекидається.

А реакція на духову алергію така ж, як і на фізіологічну: реагуєш, скажімо, проти свіжих фруктів чи квасної капусти, то ще пів біди-лиха. Наїсися м'яса з картоплею, і задоволений. Але ж, май вас, Боже, в своїй опіці, коли розвинулась у вас алергія проти своєї власної шкіри. Не життя вам тоді, а горе!

На лихо, серед української еміграції саме духова алергія проти своєї шкіри найпоширенішою стає.

Наша преса, ролю носа виконуючи, всіх членів від голови до ніг обнюхує. А що в цьому носі партійних дірочок безліч, і кожна з них на якусь іншу субстанцію вразлива – то ніс наш еміграційний національний весь час чхає. Чхає на "католицизм", чхає на "православ'є", чхає на новий календар, чхає на старий, чхає на "східняцтво", чхає на "західняцтво", чхає на "петлюрівщину", чхає на "гетьманати", чхає на "бандерівців", на "мельниківців", на "лебедівців" і на "культ-обмінників". Що не нюхне, все йому зрадою й агентурністю заносить...

Ніс розбух, очі сльозами позаходили. Пілюлі не допомагають, застрики – безуспішні.

Була б одна рада: з власної шкіри вискочити. Пропадає, нехай, зганґренізоване ледащо!

Та з власної шкіри вискочити ще ніхто із смертельних не потрапив! Без хребтів люди живуть й інколи високі пости займають. Без розуму пошанівку в суспільстві зазнають. Але, щоб шкіри власної хтось визбувся, – не чували. Коли б комусь це й пощастило вдіяти, глянути на нього гидко було б.

Так, ось, і терпіти нам прийдеться наш власний запах довіку. Терпіти і пчихати.

...

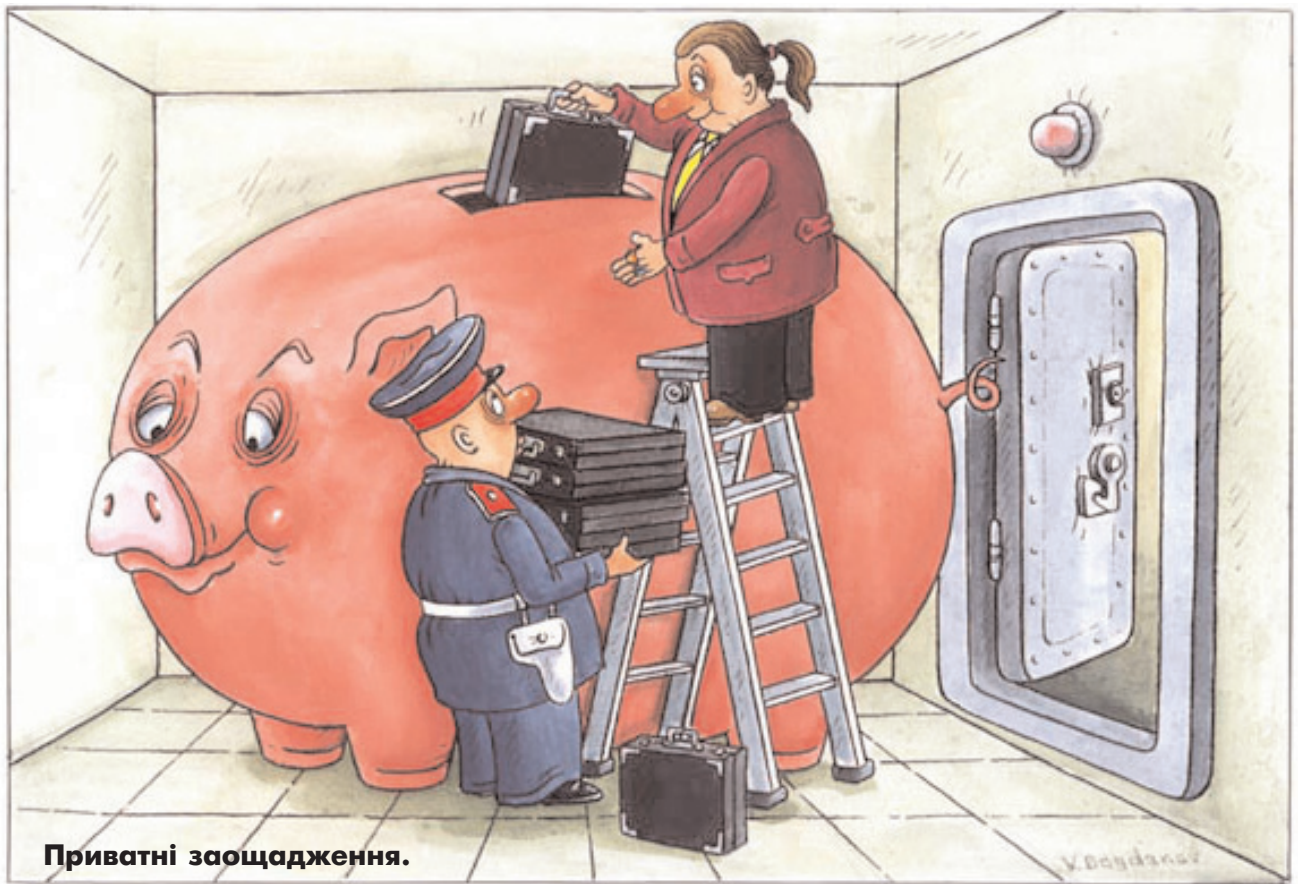

Нова комуністична символіка з "людським обличчям".

Микола Савчук

ПРО МОЇХ ЛЮБОК

Була в мене перша любка, звалася Анничка,
Такий мала малий носик, як півчеревичка.
А мав же я другу любку — коломийську Людку,
Що не могла улізти в телефонну будку.
Ой мав же я третю любку — мишинську Калинку,
Що навчила мене грати в бубен і в телинку.
Ой мав же я файну любку четверту, четверту,
Що носила сукеночку на ліктях протерту.
Ой мав же я п'яту любку — слобідську Олену,
Вона мала в лівім паху ногу уломлену.
Ой мав же я шосту любку — печенізьку Нуську,
Що все мені цокотіла: "Николко-котуську!"
Ой мав же я сьому любку — ключівську Параску,
Рум'яненко, як пампушок, гарячу, мов праску.
Ой мав же я восьму любку — отинійську Юльку,
Що носила в вусі волос, а під носом бульку.
Була в мене красна любка дев'ята, дев'ята,
Вона мала за горішки менші груденята.
А тепер я самий, старий, готовий до неба,
Нема кому обернути, та так мені й треба.

Іван Ярич

І ДІРА ПРИГОДИЛАСЯ

ІЗ СЕРІЇ: РОЗПОВІДАЄ МАРІЙКА ТЛУСТА

Адіт приніс мій 600 гривень, до одної. Слава тобі Господи, уже з мене не буде дерти сім шкур, аби я їму шкіряну куртку купила. У суботу ми рушили на базар по куртку. Базарище гудит, як перед виборами народ. Вже коло брами інтелігентні бабусі, із залишками обскубаних брів, пропонують:

- Гарячі пиріжки з м'ясом, чебуреки, пиріжки з повидлом...

Пан при краватці, що походить поруч, перекикує жінок:

- Для тараканів, щурів, мишей!
- Пиріжки з м'ясом...
- Для тараканів, щурів, мишей! - перекує пан-краватка.
- Доляри, рублі, марочки, - шепелявлять валютчики.
- Для щурів, мишей, тараканів... - не

вгамовується продавець трійла.

- Французькі духи, труси, нічні сорочки.
- Для мишей, тараканів, щурів...
- Запчасті, запчасті, запчасті.
- До голови, живота, радикуліту, насморку, бронхіту, - пропонує пігулки ще одна фармацевтка, що ледве забандажоване її слабе бабське місце. А колінами світить як гелогенними фарами.

- Шнурки на корову, на кірницю і на молодицю.

- Мід липовий.

- Е, та ви так не кажіть, бо ту все липове, але ніто не кричить про то на півсвіта. Хто у вас той липовий мед купить?

З репродуктора:

- Продаються липові дошки, квартира, меблі, корова, телиця.
 - Хотздохи, бутікі з бутельбродами. Для нових бюргерів - гамбургери...
 - Марочки, рублі, доляри! Марочки, рублі, доляри... - то вже валютчики пропонують.
- А далі м'ясні ряди. З мухами. Що тут тільки

Далі на стор. 21

І ДІРА ПРИГОДИЛАСЯ

не продають, не питають.

- Ваша підчеревина добра? - цікавиться сокіл ясний з голубими очима, як літнє небо. У ластівочки чорнобрової, володарки стриножених надутих пазух.

- Та кажут люди, що добра. Дати вам?

- Як вам не шкода...

- Почому ваші мізки?

- В мене мізків нема... В сусідки свіжі мізки.

Завезли вчорка з Польщі.

- Ой, ая! Бігме, правда. Якби в неї були мозги, то би ту не стояла, з людей останнє не обдирала.

- То ваше сало?

- Ньї, свинське. Будете брати?

- Мені одну синичку...

- Яку синичку! То кури...

"Шинка козяча. 16 гр. кільограм" - читаю ярличок і запитую:

- А то відколи з кози така дорога шинка?

- Сама ти коза рахинська! То є шинка

"Козача"!!!!

На мого Міцуніка дивляться, як на купійку, що в болото впала. Сумки мацають, чи на місці. Та й правду вам скажу, що то не було на кого дивитися. Міцько зо два тижні отави на бороді не косив, то твар така, гейби об ню щурі бив. До того, у куфайчині на півтора гудзика.

Нарешті добралися ми до курток. Продавці боялися Міцькови давати міряти шкурянки, не вселяв довіри. Аж глип, циганисько з пролетарським червоним носом, таку модну куртку продає, що просто - чудо. Ми - до нього, бо цигани не вибагливі до пик, їм аби товар вигідно збути.

- Кілько вімагаєте? - питає Міцько в того циганюри. А мене страх бере, бо цигани не таких, як Міцько обциганюють. Тумана, як пустять, пиши пропало. Он дівку обтрусили. Лише в трусах пустили...

- Та та куртка більше варта, як ти з жінкою, сер, - обмацавши очима плескувату постать Міцька, каже циган.

А Міцько з куфайчини, зі скісної кишені, запичитану пачку гривнів циганови перед злодійкуваті очі - тиць.

- Видиш, ту я маю шістьсот гривнів. Кажи кілько, га? - і гроші назад у куфайку запхнув.

Циган пошолопався в дротовій бороді.

- Триста гривнюків, аби продати!

Міцько розгортає куфайку і береться міряти куртку. Циган до Міцька:

- Дай суда куфайку, я потримаю, а ти міряй.

Йой, не встиг Міцько вгорнути шкірянку, як циган з куфайков бабавх у базарне товпище - тікати. Я в гавти! Та же у куфайці було 600 гривень! Цілий маєток!

- Міцьку, лапай злодія!

А Міцько регоче:

- Цигане! А грошей тобі не треба за шкірянку? - і витігає з блюзки ту саму пачку гривень, що показував перед тим. - Бог ми' за свідка, що я цигана не обмахлював.

Я мало не умліла. Міцько роз'яснює обстановку:

- Кишені в куфайці - тільки й що назви - діри, то я через діру куфайки гроші упхав у кишеню піджака. Не такий я вже цибух, як сі циганови здало. Не сотворюй, Марійко-сонечко, інфарктної обстановки!

- Видиш, Міцьку, ти мене лушив, як фасолю, за то, що в тебе на 20 кишень лише їдна без дірок. А якби не діра у куфайці, то де би сі ті шість соток гривень спинило?

Так що, дорогі коханьита мужескої статі, не дуже єрепеньтеся, не сваріт своїх жінок, коли ваші кишені діраві, а сорочки без гудзиків. Бо, гі той казав, щось з того буде: як не рукави, то дуди... На господарці все може пригодитися, і діра також. ...

Боднар Флоріан

Ха—ха— характеристики

У нашої Марини язичок як ринва.
У нашого Миколи не вип'єш ніколи.
У нашої Олі в жартах повно солі.
У нашої Орісі долари у стрісі.
У нашої Параски не випросиш праски.
У нашої Олесі у вухах колеса.
У нашої Вироні як миски долоні.
У нашої Марії лиш про ліжку мрії.
У нашого Василя щонеділі весілля.
У нашого Пилипка дуже рука липка.
Нашого Панаса запросили в НАСА.
Нашого Кіндрата пруть із депутатів.
У нашого Міська три коханки в місті.

Ви-хи-хи-ляси помиля-ля-си

Боргкомітет.
Мініатюрми.
Чувацький шлях.
Банні танці.
Взяв хабар'єр.
Межоритарна система.
Бездоганна Іванівна.
Фальшива нота бене.
Витончені мінери.
Різнобарвні ляльки.
80 тисяч ательє під водою.
Тримається у жінки за сідницю.
Завалив добре поставлене тіло.
Засоби масового інформацання.
Йогуртом і батька бити добре.

КОХАЙЛИКИ

Івана Ярича

- Кохання вічне, але при тій умові, що вічно закохуєшся в незнайомих жінок.
- Зажерливій жінці цілого неба зірок замало, а от однієї генеральської достатньо.
- Одні лягають спати з курми, інші - з чужими жінками.
- Деколи жінці треба багато випити, щоб сп'яніти від кохання.

Щось такого

— Дивись, вертоліт завис у повітрі на одному місці
— Мабуть, у нього закінчився бензин.

...
— Що ви так швидко вийшли заміж після овдовіння?
— Із журби. Не було з ким сваритися.

...
— Що ти завтра робиш?
— На завтра у мене істерика і шопінг.

— Ходять дві вдови на цвинтар до могил своїх чоловіків. Одна якось каже другій:
 — І довго отак будемо ходити?
 — Доти, доки не помітять інші вдівці, що ми можемо бути вірними жінками..

Зібралися три жінки, почали говорити про автомобілі, а тоді перейшли на чоловіків.

Одна каже:

— Я називаю свого любчика "Фефарі". Він моторний, випещений, гарний на вигляд.

— Я називаю свого чоловіка Land-Rover, — сказала друга жінка. — Хоч він не такий вже й гарний на вигляд, часто немитий, місцями добре зношений, але він де завгодно пройде.

— А мій чоловік — це Austin 1935 року, — зітхнула третя. — Старий, робить багато шуму, і його треба заводити вручну.

НА
 ЧОРНИЛО
 "ВСЕСМІХУ"

\$40	Дадко, Марія й Михайло, Ванкувер
\$26	пп. Ковалик, Монреаль
\$24	Кревцун Василь, Спрінг Валлей, Каліфорнія
\$22	пп. Мазяр, Торонто
	пп. Горуняк, Етобіко, Онтаріо
\$20	Дейнега Ніна, Кінгстон, Онтаріо
	пп. Ковалик, Монтераль
\$12	пп. Катрюк, Монтераль
	Павлик Іван, Етобіко, Онтаріо
	Гурко Стефанія, Торонто
	Скиба Петро, Вестон, Онтаріо
	Лозинський Петро, МоунтБріджес, Онтаріо
	Шкриба Степан, Мішен Сіті, Британська
Колум	
	Даровський Володимир, Місисага, Онтаріо
	Слота Іван, Торонто
	Шаран Василь, Річмонд Гіл, Онтаріо
	Ткач Іван, Гамільтон, Онтаріо
	Гунька Оксана, Монреаль
	Кучук Анна й Михайло, Торонто
	Суховерський Микола, Едмонтон
\$5	Федецький Михайло, Елізабет, Нью-Джерсі
\$2	Судак Марія, Торонто
	Гридишин Петро, Гамільтон, Онтаріо
	Максимів Осипа, Торонто
	Стахів Ярослав, Рокпорт, Техас
	Левицька Ольга, Саскатун

ПОДАРУВАЛИ "ВСЕСМІХ"

1. Анна Троян — своєму 95-літньому татові;
2. Карпо Роговський — для пп. Петухових;
3. Марія і Михайло Дадко — для доні Вікторії;
4. Борис Зайчук — для своєї дівчини Віки Пискун на День 8 Березня.

СЛОВНИК ЗАПЕКЛОГО ЦИНІКА

Д

Дружина

Не розказуйте своїй дружині про всі капості, що робили вам жінки до неї. Не варто подавати їй ідеї.

З

Злидні

Злидні втішні тим, що не треба боятися злодіїв.

К

Класи

Суспільство складається з двох класів: тих, у кого їжі більше, ніж апетиту, і тих, у кого апетиту більше, аніж їжі.

Кохання

Кохання — це стихійна угода, що неминуче закінчується банкрутством.

С

Самотність

Бог сотворив чоловіка і, вирішивши, що той не досить самотній, дав йому подругу, щоб він по—справжньому зв'язав це

чуття.

Самотня людина — завжди в кепській компанії.

Старість

Старість — це кара за те, що ви жили.

Ч

Чесність

Така рідкісна риса, що збиває з пантелику не тільки шахраїв, а й порядних людей.

Ш

Шлюб

Приглядаємося одне до одного три тижні, кохаємо три місяці, сваримося три роки, терпимо тридцять років, а наші діти починають усе спочатку. Шлюбні кайдани такі тяжкі, що їх доводиться нести удвох.

Щ

Щастя

Мало самому бути щасливим. Треба, щоб були нещасні інші.

...

Розумна людина здатна творити безумства, а дурна — лише дурниці.

**В небі, в зоряній безодні
Тонуть дзвони великодні
Тонуть, тонуть, ніби сон,
Б'ються, дзвонять
Тон у тон;
З ними думка в небо лине,
З ними никне, з ними гине
Тьми заслон.**

Григорій Чупринка

